

Ліки зміцнюють тіло, а книга – душу

Біблія Терапевт

№ 5 (44)
2018
(травень)

Видається з 1 жовтня 2014 року

*Бюлетень Наукової бібліотеки
Харківського національного медичного університету*

СУЧАСНИЙ БІБЛІОТЕЧНИЙ ПРОСТІР УНІВЕРСИТЕТУ

С. 19

Зміст

Бібліотечна скарбниця:

по сторінках рідкісних та цінних видань

Спогади старого лікаря. Закінчення

Т. Костюкевич, О. Борисова.....С. 3-5

Читання зі смаком

Искусство общения за столом

О. Озеркіна.....С. 6-7

Аскорбінка для душі

Батько українського бестселеру

О. Сохар, Д. Івашова.....С. 8

Літературна нота

Роман Ф. С. Фицджеральда «Великий Гэтсби»

О. Озеркіна.....С. 9-11

Мій рідний край

Родной сердцу край – моя Полтавщина

И. Камлык.....С. 12-13

Натхнення

Жизнь как анекдот. Часть 4

Л. Малихіна.....С. 14

Фотопогляд

Життя у великому місті

В. Віскова.....С. 15

Хроніка подій

Професійний розвиток працівників

Н. Гаєва.....С. 16

Сучасний бібліотечний простір університету

І. Киричок.....С. 17

Стратегія розвитку медичних бібліотек України

Н. Гаєва, С. Кравченко.....С. 18

Свято праці,
Час іде, а пам'ять залишається...,
День пам'яті

М. Заговора.....С. 19-20

Традиції української вишивки

О. Борисова.....С. 21-22

Аматори і професіонал: творча зустріч редакторів

Р. Вороніна.....С. 23

Знайомство з Науковою бібліотекою ХНМУ

.....С. 23

Інфекції сечових шляхів

Л. Скрипченко.....С. 23

Анонси подій

Вітання з днем народження

.....С. 24

Бібліотечна скарбниця:

по сторінках рідкісних та цінних видань

Тетяна Костюкевич,
зав. відділом

Оксана Борисова,
бібліотекар 1 кат.

«...умножим число врачей, которых одно приближение к одру страждущего дает ему надежду и отраду»

В.Н. Каразин. Выступление перед дворянским собранием
Слободско-Украинской губернии 1 сентября 1802 г.

СПОГАДИ СТАРОГО ЛІКАРЯ. ЗАКІНЧЕННЯ

Воспоминания старого врача.

Медицинский факультет и его профессора с 1838 по 1845 г.

Закінчення, початок у № 10, № 11, № 12 за 2017 р. та № 1, № 2, № 3, № 4 за 2018 р.

(при сучасному наборі тексту, витримана стилістика оригіналу)

Припомнив преподавание медицины в Харьковском университете полвека назад, я сравниваю с теперешним там преподаванием. По официальным сведениям теперь, в 1894 г., состоит там: заслуженный ординарный профессор — 1, ординарных профессоров — 18, экстраординарных — 6, частных преподавателей — 18, итого — 43. Теперь там состоят 3 прозектора, 4 помощника их, 5 лаборантов, 14 ассистентов, 10 штатных ординаторов, 18 сверхштатных. Клиник 6: хирургических факультетских 2, хирургических госпитальных 2, терапевтическая факультетская 1 и госпитальная 1. Теперь преподаются там: анатомия, физиология, патологическая анатомия, фармакология с рецептурой, токсикология, учения о минеральных водах, офтальмология, гигиена, общая патология, гистология и эмбриология, топографическая анатомия и оперативная хирургия, акушерство, гинекология, детские болезни, судебная медицина, диагностика, частная патология и терапия, зоология, сравнительная анатомия и физиология, фармация, кожные и сифилитические болезни, нервные и душевные болезни и медицинская химия.

Из этого сравнения видно, какое бедное, узкое преподавание было тогда, и какое богатое, широкое идет теперь. Понятно, с какими познаниями могли выходить молодые врачи тогда и с какими они выходят теперь. Ограниченность познаний давала себя чувствовать молодым врачам при вступлении на поле самостоятельной деятельности. Положение их было, по истине, незавидное, как по недостатку познаний, так и потому, что познания эти получались в клиниках, проповедывавших два совершенно противоположных учения: в одной убеждали щадить человеческую кровь, в другой же обильно проливали ее.

При таких обстоятельствах молодому врачу было необходимо самообразование, и счастлив был тот, кто тотчас по окончании курса пристраивался к больнице или

попадал в такие местности, где были эти заведения и он мог посещать их, приобретать руководства и прочитывать их. В противном случае, напр., попавшему в далекую глушь, приходилось коснеть в жалком неведении. Последнее приходилось на долю казеннокоштных воспитанников: их назначали почти всегда в местности весьма отдаленные — Сибирь, Кавказ, снабжая их «библиотекою», заключавшею в себе анатомию Загорского, физиологию Филомафитского, хирургию Саломона, военно-походную медицину Чаруковского, фармакопею Нелюбина, детские болезни Wilhelm'a Rau.

Поместившись в институте казеннокоштных воспитанников, я скоро приспособился к жизни в нем. Институт помещался тогда в небольшом двухэтажном доме; в нижнем этаже жили воспитанники юридического, математического и словесного (1-го философского), а в верхнем — медицинском факультетов. Размещение было просторное: в больших комнатах жили по три, а в меньших — по два воспитанника. У каждого были — кровать, шкаф с комодом и табурет. Белье было из тонкого, хорошо выбеленного полотна; содержалось чисто и в исправности. Из платья воспитанник имел мундирную и сюртучную пары из тонкого сукна. Для освещения давалась каждому сальная свеча со щипцами: летом одна на 4 вечера, а зимою на два. В институте жизнь шла по колокольчику: в 6 часов утра вставали, в 7 — завтракали, в 12 — обедали, в 8 вечера — ужинали и в 10 ночи гасили свечи и ложились спать. На завтрак давали ½ фунта булки 1-го сорта и весною и летом неснятое, прокипяченное и сырое молоко, а осенью и зимой — вкусный сбитень с молоком; все это подавалось на столы в суповых чашах и бралось в стаканы, сколько кому хотелось. На обеде давали два блюда в обыкновенные дни и три в воскресные и праздничные. Повара всегда были хорошие, и кушанья приготавливались вкусные, из хорошей свежей провизии.

Между казеннокоштными воспитанниками были и неполучавшие от родителей никакого пособия и потому неимевшие в своем распоряжении ни копейки. Такие вели жизнь чисто казенную и их было большинство. Другие иногда кое-что получали из дому, и таковые позволяли себе чем либо поразвлечься и полакомиться, напр., покурить, но не более, как мусатовский табачек, и при том такого сорта, который можно было курить, не безпокая обоняния товарищей, либо на открытом воздухе летом в садике институтском или «под арками», либо высунувши голову в открытую оконную форточку — зимою. Эти кое-что иногда получавшие хаживали иногда и в театр, конечно в галерею. А так как студентам ходить туда не позволялось, то у некоторых в институте хранилось кое-какое гражданское платье, которое и ссужалось желавшим воспользоваться им. Тут шли в ход бумажные воротнички и манишки; и приспособлялся такой грим, что не только начальству, но даже и товарищам трудно было узнать загримированного. Такие воспитанники приделывали к казенным мундирам воротнички с шитыми петлицами; у казенных полагались воротники с петлицами галунными. Были воспитанники и из богатых семей, но их было человек 4-5; родители помещали их в институт ради ближайшего за поведением их наблюдения начальства. Эти имели свое белье и платье, носили шинели с бобрами, держали самовары, курили 1-й сорт Жукова, бывали в театре — в креслах, в собраниях, катались на рысаках и свысока относились к неимущим товарищам и всему казенному.

Казеннокоштных воспитанников обучали музыке, танцам, рисованию, фехтованию, для чего были штатные учителя, — музыки г. Васильев, танцев — Сен-Мартэн; фамилии учителей рисования и фехтования не помню. Для медиков же имелся университетский манеж с штатным берейтором, обучавшим их верховой езде.

Вообще же, содержание казеннокоштных воспитанников в то время было вполне хорошее: они были во всем совершенно обеспечены, и им оставалось только учиться и учиться, для чего достаточно было и времени и средств. И все учились; и в пятилетнее мое хождение в институте один только раз случилось, что студент филологического факультета Б., с большими способностями, перешедший уже в 3-й курс, совсем перестал заниматься науками, и то не по лени, а по какому-то необыкновенному увлечению игрою на виолончели.

Коментар бібліотекаря

Вік Харкова незабаром наблизиться до рубіжу свого 400-ліття. Сучасний Харків — це гармонійне найгарніше місто України з добре розвинутою інфраструктурою.

Широкі чисті проспекти, парки, сквери, фонтани... Важко повірити, що якихось 200 років тому наше місто потерпало від екологічного забруднення та епідемій.

Безперечно, ніхто навіть не ставить під сумнів ролі в розвитку міста відкриття у 1805 році першої Alma-mater Харкова — Каразінського університету і перших його чотирьох факультетів, серед яких був медичний. Саме професора і вихованці цього факультету поступово з великою потугою стабілізували навколишнє середовище —

побороли епідемії, приходили на допомогу під час війн. Своєю подвижницькою працею будували фундамент Харківської медичної школи.

Вивчаючи документи фонду рідкісних та цінних видань Наукової бібліотеки ХНМУ, можна простежити ранні етапи формування медичного факультету університету, його кафедр, анатомічного театру та музею. Зупинимо увагу на діяльності деяких особистостей в період дії першого статуту 1804 року.

Професор М. О. Попов, готуючи матеріали для історії Харківського університету, друкує низку біографій професорів та прозекторів медичного факультету з описом їх діяльності, які дають нам можливість відтворити в уяві події того часу. Наприклад, розповідь про першого прозектора анатомії Людвіга Йосиповича Ванноті. Саме йому судилось організовувати навчально-допоміжні підрозділи кафедри — анатомічний театр і анатомічний музей.

Німець за походженням, Л. Й. Ванноті народився в 1771 році в Фрейбурзі, де закінчив університет і одержав ступінь доктора медицини. До призначення на службу в Харківський університет мав кілька років практичної роботи та удосконалення медичних знань. Навчався практичній анатомії в Арсбургзі.

З відкриттям університету медичний факультет не був готовий до початку занять. Тому управління університету доручило Ванноті підшукати в місті будинок для облаштування анатомічного театру для виготовлення наочного матеріалу. Зустрівши опір місцевих мешканців сусідству анатомічного театру, вирішили тимчасово облаштувати його в невеличкому будинку садівника університету.

За короткий час Ванноті організовує ремонт будинку відповідно потребам анатомічного театру, закуповує прилади для виготовлення анатомічних препаратів, випишує кілька екземплярів книги «*Primae lineae anatomes*» Пленка «дабы студенты, имея оныя книги, с пользою могли слушать его лекции». [1, с. 10]. За зиму 1807 року в анатомічному театрі вже було виготовлено 44 різних анатомічних препарати. В 1809 році Ванноті випишує із Лейпцига для анатомічного музею штучні препарати (воскові картини).

Але всього цього було недостатньо для початку занять. Не було належної аудиторії для лекцій, та і бажаючих навчатися на медичному факультеті теж не було. Медичний факультет університету був на межі закриття. Щоб запобігти цьому, Рада Харківського університету в 1810 році постановила виділити 10 казеннокоштных студентів для медичного факультету і, крім того, рекомендувати директорам гімназій схиляти талановитих учнів до вступу на медичний факультет. Так, в 1811 році на медичний факультет було зачислено 9 студентів при загальній кількості 86 студентів університету, але вже в 1812 році, при загальній кількості 118 чоловік, на медичному факультеті було вже 17 студентів.

За статутом 1804 року відділенню лікарських або медичних наук належало 6 кафедр: 1. Анатомії, фізіології та судової лікарської науки; 2. Патології, терапії та клініки; 3. Лікарського речовинознавства (вещество-словие), фармації і лікарської словесності; 4. Хірургії; 5. Повивального мистецтва; 6. Ветеринарії (скотолечения).

Склад кафедр наповнювався викладачами поступово. Але вони переважно володіли енциклопедичними знаннями. Спеціалістів було мало. Для здобутку практичних знань необхідні були клініки. Так ще в 1807 році це питання порушував на засіданні факультету Дрейсіг В.Ф., який був затверджений того ж року на посаді завідуючого терапевтичною клінікою, якої ще не існувало.

Ординарний професор Дрейсіг Вільгельм Федорович, прусський підданий, зарекомендував себе як небайдужий спеціаліст для зародження і будівництва медичної освіти в Харкові. До Харківського університету він прибув уже з чималим багажем лікарської практики — 6 років в містах Кверфурт, Дрезден, Пірче та 9 років у фортеці Кенігштедт. Мав видані твори по діагностиці, клініці та патології хронічних хвороб. В Харкові швидко здобув приватну практику і користувався популярністю. На засіданні факультету в грудні 1807 року виступив з аналізом стану забруднення міста і місцевих водоем та їх шкідливого впливу на здоров'я викладачів і студентів.

Для відкриття клініки Дрейсіг спланував: 4 двомісні кімнати для хворих; загальну аудиторію, кімнату для професорів; кімнату для прийому хворих, що приходять; вбиральню. Також вказував на необхідність приміщень для куратора, кухні і пральні. Але тільки в 1814 році факультетські клініки (терапевтична — на 6 ліжок та хірургічна — на 4 ліжка) облаштували в одному з флігелів університетського двору, де Дрейсіг і проводив свої практичні заняття зі студентами. Прийом хворих розпочався з 15 січня 1815 року.

Першим керівником хірургічної клініки стає Шумлянський Павло Михайлович. Очоливши факультетську хірургічну клініку, Шумлянський витрачає чимало сил та енергії на її обладнання.

Павло Михайлович з 1805 року став першим деканом медичного факультету університету і до 1817 року обирався ним неодноразово. В 1806 році лікарський факультет відкрив свої засідання під головуванням декана Шумлянського при секретарі Ванноті. Вирішували нагальні потреби упорядкування майбутнього медичного факультету.

Перший декан медичного факультету народився в с. Будищі (Полтава) в козацькій родині. Звання лікаря здобув закінчивши Петербурзьку медичну школу при генеральному сухопутному госпіталі. До призначення до Харківського університету мав уже високий рівень лікарських практичних навичок, досвід організаторської та професійної діяльності. Його дисертація на ступінь доктора медицини «О непосредственной причине местного воспаления», захищена у 1789 році у Страсбурзькому університеті, була перекладена німецькою мовою і увійшла до збірки кращих творів з хірургії, виданих у Лейпцизі в 1794 р. У 1798 р. він розробляє і подає до Медичної колегії проект реорганізації медичної освіти [3, с. 92-93]. Цікаво, що деякі свої лекції професор Павло Михайлович Шумлянський читав українською мовою.

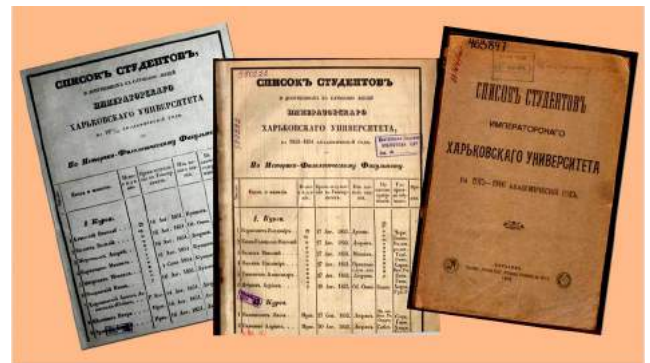
Приступаючи до цієї роботи, я не ставила цілі переповідати історію факультету. Хотіла показати перші моменти зародження вищої медичної освіти в Харкові. Так, попереду будуть нові приміщення клінік, аудиторій, анатомічного театру, музею, де будуть викладати і навчатись

майбутні світила медицини. Це все буде попереду. Але перші кроки були зроблені ними — працівниками медичного факультету періоду першого статуту.

В цьому випуску «Бібліотерапевта» ми закінчуємо публікацію «Спогадів старого лікаря» Данііла Сібелева. ([Список студентів Імператорського університету](#)).

№	ИМЕНА И ФАМИЛИИ.	Время поступления в Ун-верситет.	Наз. науки, изучав.	На каком содержании.
16	Колосов Василий	12 Авг. 1838.	Наз. Об. оо. д.	На собств.
17	Лавровская Анарей	16 Сент. 1838.	Наз.	На казен.
18	Мерзлянский Антон	15 Сент. 1837.	Дворян.	На собств.
19	Мининский Алексей	31 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
20	Мушинский Викентий	14 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
21	Некрасовский Николай	23 Окт. 1840.	Наз. оо. д.	На собств.
22	Осиповский Шеломый	12 Авг. 1838.	Наз. оо. д.	На собств.
23	Полонский Савелий	26 Сент. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
24	Полонский Семен	14 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
25	Ромашинский Антон	14 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
26	Рутский Фока	14 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
27	Росинский Эдуард	14 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
28	Сибелев Даниил	14 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
29	Савинский Кирил	14 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
30	Савинский Герасим	14 Окт. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.
31	Татаров Егор	7 Октаб. 1838.	Наз. оо. д.	На казен.

Події цієї розповіді належать початку другого статуту (1835-1863 р.). Цікаво було спостерігати за героями спогадів очима сучасника тих подій. До деяких ми будемо звертатись ще не раз, доповнюючи описом їх життєдіяльності з матеріалів фонду рідкісних та цінних видань Наукової бібліотеки ХНМУ.

Використані джерела:

1. Попов М. А. Первый профессор анатомии в императорском Харьковском Университете Людвиг Осипович Ванноті : материалы для истории Харьковского университета / М. А. Попов. — Харьков : Паровая Типография и Литография Зильберберга, 1900. — 29 с.
2. Вчені Харківського державного медичного університету 1805 - 2005 / за ред. акад. А. Я. Циганенко. — Харків : БАТ Вид-во Харків, 2003. — 470 с. : ил.
3. Лісовий В. М. Історія охорони здоров'я в Харкові : навчальний посібник / В. М. Лісовий, І. Ю. Робак ; МОЗ України, Харк. нац. мед. ун-т. — Харків : ХНМУ, 2008. — 178 с.
4. Медицинский факультет Харьковского университета за первые 100 лет его существования (1805-1905) / под ред. проф. И. П. Сковрцова и Д. И. Багалея. — Изд. Университета. — Харьков: Типография «Печатное Дело», 1905-1906. — 472 + 314 + XVI с. : портр.
5. Сибилов Д. А. Воспоминания старого врача. Экзамен для поступления в Харьковский университет. Медицинский факультет и его профессора с 1838 по 1845 г. институт казенно-коштных воспитанников // Врач : еженедельная газета под ред. бывшего проф. В. А. Манассеина. — 1894. — Т. XV, № 40. — С. 1099-1100. — Нач. — № 41. — С. 1126-1128. — Продолж. — № 42. — с. 1158-1162. — Продолж. — № 43. — С. 1182-1183. — Окончание.

ИСКУССТВО ОБЩЕНИЯ ЗА СТОЛОМ

Филипп Филиппович Преображенский был убежден, что политика — не самая подходящая тема для желающих получить удовольствие от еды. Но англичане, большие оригиналы во всем, не согласились бы с профессором. Герои произведений Фергюса Хьюма, автора модных детективов викторианской эпохи, явились предшественниками Шерлка Холмса. Именно роман Хьюма «Тайна двухколесного экипажа» (1886 г.) подтолкнул Артура Конан Дойля к написанию повести «Этюд в багровых тонах», на страницах которой впервые появляется знаменитый сыщик. Произведения Фергюса Хьюма увлекают интригующим сюжетом, умением автора красочно передать атмосферу происходящих событий и подтверждают, что детективному жанру не чужды ни умозрительные рассуждения, ни тонкий юмор.

Фергюс Хьюм
(1859-1932)

**Хьюм Ф. Тайна двухколесного экипажа : роман /
Ф. Хьюм. — Харьков : Белгород : Клуб семейного
досуга, 2015. — 416 с.**

Отрывок из произведения:

...Томас Мор, сладкозвучнейший из бардов, поет:

*О, нет в жизни ничего милее,
Любови пылкой.*

Но он сделал это утверждение, когда был юн и еще не осознал всей ценности хорошего пищеварения. Для горячего молодого человека пылкая безрассудная любовь, конечно, дело прекрасное, влюбленные, как правило, имеют плохой аппетит, но для человека, который повидал мир и сполна испил чашу жизни, во всем существовании нет ничего милее хорошего обеда. «Твердое сердце и хорошее пищеварение сделают человека счастливым». Так говорил Толейран, циник, если угодно, но человек, прекрасно знавший характер своего времени и поколения. Овидий писал об искусстве любви, блистательный Саварен — об искусстве кулинарии, и все же, уверяю вас, гастрономический трактат читают гораздо чаще, чем страстные песни римского поэта. Найдется ли человек, который не ценит тот сладчайший за все двадцать четыре часа суток миг, когда ты сидишь за мастерки сервированным столом перед нежными яствами, хорошими винами и приятной компанией, а все заботы и тревоги дня уступают место восхитительному чувству полного счастья? Обед в обществе англичан — занятие обычно весьма унылое, во всем ощущается какая-то тяжесть, передающаяся гостям, которые едят и пьют с серьезным видом, как будто исполняют какой-то священный обряд. Но есть люди — увы, их мало, и они разрознены, — которые владеют искусством давать хорошие обеды, хорошие не только в смысле кулинарии, но и в смысле общения.

Марк Фретлби был одной из этих редких личностей — он обладал врожденным даром собирать вместе приятных людей, людей, которые, так сказать, соответствовали друг другу. Он держал прекрасного повара и восхитительные вина, поэтому Брайан, несмотря на все тревоги, был рад, что принял предложение. Блеск серебра, сияние стекла и аромат цветов — все это, слившись воедино под приглушенным светом свисавшей с потолка лампы в розовом абажуре, не могло не пробудить в нем приятные чувства.

Столовая с одной стороны выходила высокими стеклянными дверьми на веранду, за которой просматривалась насыщенная зелень деревьев и ослепительные краски цветника, несколько приглушенные мягкой дымкой сумерек.

...Феликс Ролстон пребывал в прекрасном настроении — главным образом, из-за того, что миссис Ролстон сидела на другом конце стола, в невидимом для него месте.

Джулия Фэзеруэйт сидела рядом с мистером Фретлби и пыталась его разговорить с такой настойчивостью, что он про себя уже начал желать, чтобы в нее вселился демон немоты.

Доктор Чинстон и Петерсон сидели с противоположной стороны стола, а старый колонист, которого звали Валпи, занимал почетное место справа от мистера Фретлби.

Разговор постепенно свернул на тему всегда злободневную и захватывающую — политику. Мистер Ролстон счел это удачной возможностью высказать свои взгляды на правительство колонии и показать жене, что он в самом деле собирается исполнить ее желание и сделаться влиятельной фигурой в политическом мире.

— Вы же знаете, — сказал он, взмахнув рукой так, как будто обращался к парламенту, — страна катится в пропасть, и все такое. Сейчас нам нужен такой человек, как Биконсфилд.

— Да, но такие люди не каждый день встречаются, — заметил Фретлби, с улыбкой слушавший размышления Ролстона.

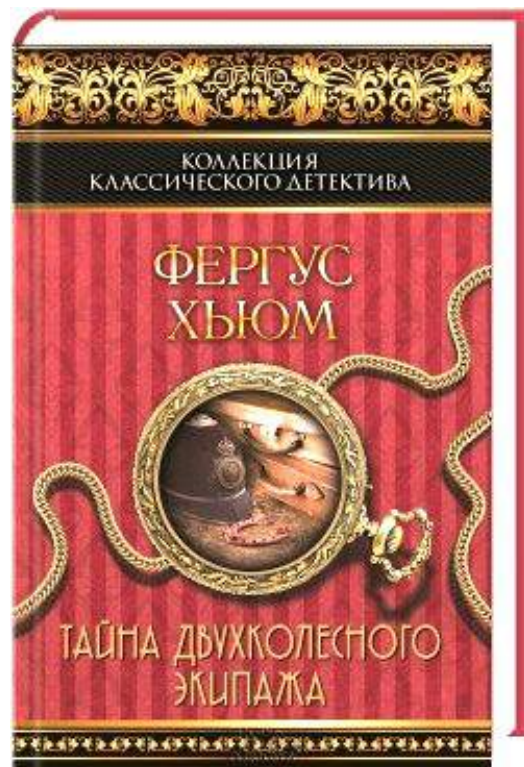
— И это очень хорошо, — сухо вставил доктор Чинстон. — Гениев не должно быть слишком много.

— Когда меня выберут, — сказал Феликс, имевший свои взгляды на вопрос появления в Австралии собственного Дизраэли, которые скромность не позволяла ему оглашать, — я, наверное, создам новую партию.

— И чем она будет отличаться от остальных? — заинтересовался Петерсон.

— Ну, понимаете, — замялся Феликс, — я еще не составил программу, поэтому пока что об этом рано говорить.

Да, нельзя дать представление, не имея программы, — сказал доктор, отпив вина, и все рассмеялись...

АСКОРБІНКА ДЛЯ ДУШІ

— З чим любите пити каву? З цукром, молоком, корицею?

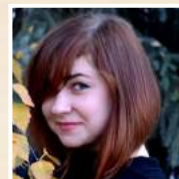
— Ми надаємо перевагу книзі!

Усі книжки, представлені в рубриці, ви завжди зможете прочитати, взявши їх в нашої бібліотеці на абонементі художньої літератури.

Ольга Сохар,
бібліотекар 1 кат.

Дар'я Івашова,
бібліотекар 2 кат.

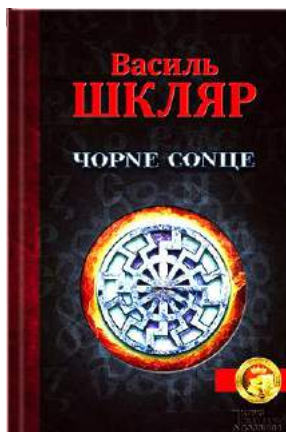

Батько українського бестселеру

Василь Шкляр, відомий український письменник, лауреат багатьох престижних літературних премій. Кожен його твір викликає неабиякий резонанс у суспільстві, в наслідок чого стає бестселером. Робота майже над кожним новим романом нерідко триває по декілька років, оскільки «для його написання доводиться вивчати колосальний масив інформації», — зізнається письменник. Зокрема, відомо, що над романом «Чорний Ворон» автор працював протягом тринадцяти років. Запрошуємо ознайомитись...

«Чорне сонце»

Шкляр Василь. Чорне сонце / В. Шкляр. — Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2015. — 304 с. : ил.

Збірка творів про трагічні події на Донбасі очима бійців полку «Азов».

Головний герой, щиро любить свою країну, прагне нової долі для неї і намагається робити все для цього, навіть ризикуючи власним життям... Хто і навіщо затягує війну на Донбасі, чому гинуть найкращі, чому місцеві вважають своїх визволителів ворогами, яким буде майбутнє України? Глибока, сповнена смутку, болю й надії історія розгортання російсько-української війни очима юного героя, якого честь і сумління змусили взяти до рук зброю. До книжки, крім «Чорного Сонця», увійшли твори «Танець під чортову дудку», «Крук птаха нетутешня» та інші.

«Залишенець»

Шкляр Василь. Залишенець. Чорний ворон / В. М. Шкляр. — Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2011. — 381 с.

Це історія кохання, боротьби, народження, розчарування, смерті і звичайно ж так давно всіма забутого щастя. У романі йдеться про одну з найдраматичніших і найбільш замовчуваних сторінок української історії — боротьбу українських повстанців проти комуністичної влади в 1920-х роках. Найзапекліші з них — залишенці — продовжили боротьбу навіть тоді, коли в Україні утвердилася диктатура чужинців і не було вже надії на визволення. Таким був загін отамана Чорного Ворона. Їх називали бандитами, розбійниками, головорізами й навіть забороняли згадувати їхні імена. Щоб вбити у пам'яті упокоїеної маси ідею, за яку повстанці жертвували свої молоді життя...

«Ключ»

Шкляр Василь. Ключ : роман / Шкляр В. — Харків : Книжний клуб сімейного дозвілля, 2006. — 239 с.

Цей детективний трилер фахівці охрестили окультизмом, еротичним, містичним, філософським і навіть магичним. Йдеться про магію незбагненої таємниці, розгадка якої однаковою мірою хвилює героя роману, читача і самого автора. В центрі уваги опиняється журналіст і філолог Андрій Крайній. Він шукає для оренди квартиру. Одного дня пошуки приводять героя на вулицю Рогнідинську, де незнайомець пропонує орендувати таку собі квартиру номер 13. Після угоди цей чоловік безслідно зникає, а Андрій залишається сам у чужій квартирі. Сюжет — це історія пошуків ключів: перший — до загадки дивної квартири; другий — до серця коханої жінки...

Літературна нота

Ольга Озеркіна,
зав. сектором

Роман Френсиса Скотта Фіцджеральда «Великий Етсбі»

Двадцатые годы прошлого века для США были поистине знаковыми. В этот период страна вырвалась на самые передовые позиции в мировой экономике, пережила слом социальных и культурных устоев. Быстро приходя в себя от жестких реалий Первой мировой войны, люди двадцатых стремились превратить свою жизнь в нескончаемый праздник. Признаками американского образа жизни той поры становятся беззаботность, роскошь и табу на запреты.

Свобода нравов нашла полное воплощение в музыке того периода, что позволило писателю Френсису Скотту Фіцджеральду говорить о нем как об «эпохе джаза». В 1925 году писателем была написана книга «Великий Етсбі», ставшая бесспорным явлением в американской литературе XX века. Внимание читателя в романе сфокусировано на личности тридцатидвухлетнего американца Джей Етсби, ловкого дельца, разбогатевшего на бутлегерстве (подпольной торговле спиртным) и биржевых спекуляциях.

Судьба вчерашнего офицера, подлинного героя Первой мировой, оставляет его соотечественников безучастными. Нищета и забвение — вот все, что родина может предложить тысячам таких, как Етсби. И он быстро приходит к заключению, что у нового

поколения американской элиты честный образ жизни не в чести. А ведь Етсби так необходимо стать частью этой среды! И вот он уже воротила теневого капитала, а его роскошный замок оказывается центром притяжения для искателей развлечений со всего Нью-Йорка. Разношерстная компания заявляется к Етсби без всякого приглашения как себе домой и кутит в его особняке с вечера до зари каждые выходные. Беззаботными мотыльками слетается она на всполохи фейерверков, озаряющих усадьбу Етсби, но ни у кого из гостей не возникает желания узнать, как выглядит их гостеприимный хозяин. И тем более, никому из них не приходит в голову поинтересоваться о цели подобной расточительности.

Молодой человек настойчиво протискивается в высшие слои американской элиты, сплошь состоящей из потомков таких же нуворишей, как и он сам. Но тот, кто уже занимает выгодное место под солнцем, не слишком настроен делиться им с другими. Нью-Йоркская «золотая молодежь» смотрит на Етсби свысока, даже не подозревая, насколько она проигрывает «выскачке» в плане интеллекта и душевной утонченности. Сам писатель устами рассказчика, молодого клерка Ника Каррауэя, всерьез называет Етсби человеком исключительно

Фрэнсис Скотт Фіцджеральд
(1896-1940)

ным. Чем же так необычаен Джей Етсби, что возвышает его над толпой богатых и успешных?..

У Етсби есть мечта, та самая, которую принято называть «американской». Но не она причина исключительности героя, а сверхчеловеческая вера в ее исполнение.

Беда, а может быть, счастье Етсби заключаются в том, что он так и не понял очевидного: в жизни можно добиться всего, от сказочного богатства до вершин власти, и остаться при этом абсолютно одиноким. А мечта так и останется мечтой, такой же призрачной и далекой как зеленый фонарь на противоположном берегу: «Етсби верил в зеленый огонек, свет неимоверного будущего счастья, которое отодвигается с каждым годом. Пусть оно ускользнуло сегодня, не беда — завтра мы побежим еще быстрее, еще дальше станем протягивать руки... И в одно прекрасное утро...».

Фильм База Лурманна «Великий Гэтсби»

В 2013 году австралийский кинорежиссер Баз Лурман закончил работу над созданием 3D-экранизации самого известного произведения Фицджеральда. До этого он успел снять несколько достойных внимания кинолент: «Строго по правилам» (1992), «Ромео+Джюльетта» (1996), «Мулен Руж!» (2001), «Австралия» (2008) и др.

Кинематографисты XX века неоднократно пытались осмыслить «лучший американский роман» XX столетия. «Великий Гэтсби» База Лурмана стал пятой по счету киноверсией великого романа, поэтому критикам и любителям литературных экранизаций есть с чем сравнивать работу режиссера.

Первая попытка была осуществлена в 1926 году режиссером Гербертом Бреноном на киностудии «Paramount Pictures». Курьезом премьерного показа фильма стал случай с автором книги, Ф. Скоттом Фицджеральдом и его женой Зельдой, которые покинули кинозал, так и не досмотрев картину до конца. Впоследствии кинозапись фильма была утерянной. Были также постановки 1949 и 2000 гг., наиболее близкой по духу книге оказалась киноработа британского кинорежиссера Джека Клейтона с участием Роберта Редфорда и Миа Фэрроу 1974 года.

И вот настало время для очередного переосмысления произведения. Так случилось, что Базу Лурману однажды довелось проезжать сибирской железной дорогой с романом Фицджеральда в руках. Вдохновившись личными размышлениями о путях сказочного обогащения российских олигархов, режиссер без промедления взялся за работу.

Но не так-то просто было подобрать подходящий актерский состав. Если ведущая мужская роль в фильме безоговорочно досталась главному романтику Голливуда — Леонардо Ди Каприо, то с поиском исполнительницы роли возлюбленной Гэтсби дело обстояло хуже. За право играть изнеженную «аристократку» Дэйзи боролось сразу несколько именитых голливудских актрис: Кира Найтли, Скарлетт Йохансен, Джессика Альба, Натали Портман и др.

Но лучше всего прочувствовать нутро героини удалось молодой британской киноактрисе Кэри Маллиган. По ее словам: «Дэйзи похожа на взбитые сливки — такая же легкая, воздушная, сладкая. И... пустая: ей абсолютно нечего сказать миру».

Высоких похвал удостоилась игра Джоэла Эдгертон — исполнителя роли мужа главной героини, Тома Бьюкенена. Перед зрителями предстает яркий образчик поборника идеи расового превосходства, заикливающегося на своей мужской исключительности. По мнению многих, Джоэл Эдгертон своей игрой «уложил Ди Каприо на лопатки», став самым убедительным мужским персонажем в фильме.

Пятого по счету «Гэтсби» снимали на родине режиссера, в столице Австралии. Так, роль особняка героя сыграло здание семинарии Святого Патрика в Сиднее, а для роскошных садов миллионера вполне подошли красоты одного из столичных парков.

Немалая заслуга в плане создания исторической достоверности и эстетического эффекта принадлежит задействованному для работы над фильмом модному дому Prada. Креативным директором Дома было создано сорок костюмов на основе архивов Пра-

да и Miu Miu. Само собой разумеется, что после выхода такого костюмного фильма, мир моды захлестнули мотивы «эпохи джаза»: коктейльные платья прямого силуэта, замысловатая отделка, прически а-ля «Garçonne» и кричащий макияж.

Бюджет фильма составил \$127 млн, довольно небывалая сумма для костюмированной драмы.

Картиной База Лурмана «Великий Гэтсби» в мае 2013 года открылся 66-й по счету Каннский фестиваль, хоть она и не вошла в программу конкурса. Фильм дважды был отмечен престижными наградами: премией «Оскар» Американской киноакадемии киноискусства в номинациях «Лучшая работа художника-постановщика» и «Лучший дизайн костюмов»; премиями Британской киноакадемии в тех же номинациях. Несмотря на немалый успех у зрителей и предварительно проведенную умелую пиар-компанию, фильм подвергся нападкам прессы. Один из рецензентов газеты «The New York Times», например, не поскупился на едкие эпитеты: «Великий Гэтсби» Лурмана — фильм сенсационный, пустой, гламурный, трэшевый, безвкусный, соблазнительный, отстраненный, сентиментальный и искусственный. Иными словами, это великолепная адаптация мелодраматического романа Ф. Скотта Фицджеральда».

Однако, лучший кинокритик — это, конечно же, зритель.

Музыка к фильму База Лурмана «Великий Гэтсби»

Музыка в фильме Лурмана несет двойную нагрузку, ее цель — не только создать соответствующий исторической эпохе звуковой фон, но и приблизить «ревушие двадцатые» к нашему, более прагматичному времени. Поэтому в выборе композитора режиссер не сомневался. Британский кинокомпозитор и создатель классической музыки Крэйг Армстронг уже имел опыт сотрудничества с Лурманом, ему принадлежит музыкальное оформление кинокартин «Мулен Руж!» и «Ромео+Джюльетта».

В написании музыки к фильму принял участие ведущий американский рэпер Jay Z. В соавторстве с Крэйгом Армстронгом им были созданы оригинальные произведения в различных музыкальных жанрах: джаз, альтернативный рок, хип-хоп, барокко-поп. Современной аранжировке подверглись хиты 1920-х гг. В то же время раритетные кинокадры актуализированы модными ритмами дня сегодняшнего. Не всем это оказалось по душе. Многих шокируют, например, начальные кадры фильма, когда шумная нью-йоркская толпа деловито суетится под звуки хип-хопа. Но сам режиссер результатом проделанной

работы остался доволен, о чем и рассказал журналистам на премьерном показе фильма: «Ник Каррауэй жил в Америке 20-х годов. Роман Фицджеральда пропитан джазом, и я решил сделать тему музыки центральной. Джаз — музыка афроамериканцев тех лет, а сейчас афроамериканская уличная музыка — это хип-хоп... Я не знал Jay-Z до работы с ним, но когда познакомился, мы поговорили и решили, что будет отличной идеей замиксовать джаз и хип-хоп. И я думаю, что это было революционным решением для нашего фильма».

В фильме звучат композиции в исполнении трендовых американских музыкантов: рэп-певицы Ферги, рок-певца Джека Уайта, американской ар-н-би-певицы Бейонсе и других.

Главным саундтреком киноромана стала композиция, исполненная двадцатилетней американской певицей и автором песен Ланой Дель Рей «Yang And Beautiful» («Молодая и красивая»). Лана Дель Рей (Элизабет Вулридж Грант) создала песню-призрак, пронизанную темой эфемерности женского счастья, хрупкой конструкции, чьи опоры так ненадежны: молодость, красота,

Лана Дель Рей

удачливость. «Будешь ли ты все еще любить меня, когда я уже не буду молода и красива? Будешь ли ты все еще любить меня, когда от меня не останется ничего, кроме израненной души?», — колкими льдинками звенят слова, обращенные к воображаемому возлюбленному.

Мелодию песни «Yang And Beautiful» легко можно узнать в фокстроте, под который танцуют гости на одном из вечеров у Гэтсби. Но здесь она звучит уже по-иному: джазовые синкопы придают ей задорное звучание.

Прослушать композицию
«Yang And Beautiful»
в исполнении Ланы Дель Рей

Использованные источники:

1. Фицджеральд, Фрэнсис Скотт [Электронный ресурс]. — Режим доступа : https://ru.wikipedia.org/wiki/Фицджеральд,_Фрэнсис_Скотт
2. Смысл фильма Великий Гэтсби [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <https://mnogo-smysla.ru/smysl-filma/smysl-filma-velikij-getsbi/>
3. Зозуля І. Є. Трагедія ідеаліста в романі «Великий Гетсбі» Френсіса Скотта Фіцджеральда [Электронный ресурс] / І. Є. Зозуля. — Режим доступа : <http://lessons.com.ua/tragediya-idealista-v-romani-velikij-getsbi-frensis-a-skotta-ficdzheralda/>
4. Песня Young and Beautiful Ланы Дель Рей: перевод и грамматический разбор [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <https://skyeng.ru/articles/young-and-beautiful>
5. Образная система и конфликт романа Ф.С. Фицджеральда «Великий Гэтсби» [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <http://ege-ruslit.ru/?p=1231>
6. Экслер А. Мелодрама «Великий Гэтсби» (The Great Gatsby) [Электронный ресурс] / А. Экслер. — Режим доступа : <https://echo.msk.ru/blog/exler/1148252-echo/>
7. Двадцать звездных фактов о «Великом Гэтсби» : киноистория самой ожидаемой каннской премьеры этого года [Электронный ресурс]. — Режим доступа : <https://www.tatler.ru/geroi/dvadcat-zvezdnyh-faktov-o-velikom-getsbi>
8. Корсаков Д. Великий Гэтсби. Все за любовь : рецензия на фильм [Электронный ресурс] / Д. Корсаков. — Режим доступа : <https://www.film.ru/articles/vse-za-lyubov>
9. Рутковский В. «Великий Гэтсби» на Каннском фестивале и в кинотеатрах России [Электронный ресурс] / В. Рутковский. — Режим доступа : <https://snob.ru/selected/entry/60521>
10. Устиан Г. 5 неудач «Великого Гэтсби» База Лурмана [Электронная ресурс] / Г. Устиан. — Режим доступа : <http://www.wonderzine.com/wonderzine/entertainment/movies/192677-gatsby>

Мій рідний край

Ірина Камлык,
зав. сектором

Родной сердцу край – моя Полтавщина

*«Я все люблю в своїм краю:
Криницю, звідки воду п'ю,
Та повні гомону ліси,
Та дзвони срібної роси...»*
Н. Сингаєвський

Меня давно звала близкая моему сердцу сторона. Иногда я заходила с родными разговоры о поездке, но нам постоянно что-то мешало осуществить мечты. Решение отправиться на Полтавщину, пришло неожиданно. Времени для особой подготовки и четкого маршрута у нас не было, лишь огромное желание поскорее увидеть любимые с детства места. Пока мы собирали необходимые вещи, небо затягивало темными грозовыми тучами. Это не вызывало особого беспокойства, ведь летом дожди и грозы не бывают долгими. Говорят, что дождь в дорогу — быть удаче.

Так и получилось. Уже за Ахтыркой не было видно и следов дождя. Мы проезжали три области, за окном сменяли друг друга живописные пейзажи, радуя яркой сочной зеленью и разноцветьем. Я с удивлением наблюдала, как резко меняется ландшафт на линии областей, будто в природе проходила незримая граница. Особенно щедрой красотой отмечена Полтавщина, не зря ее зовут «Сердцем Украины».

Солнце поднималось все выше и выше, начинало припекать. Не доезжая поселка Веприк, свернули на проселочную дорогу, чтобы быстрее добраться к реке. Вскоре насыпная дорога закончилась.

Казалось, что дальше проехать нельзя, и мы решили повернуть обратно. Неожиданно впереди, на высоком зеленом холме, увидели белый храм, словно парящий над сверкающей лентой реки. Что же это за чудо, откуда такой пронзительной красоты храм в глухом селе?

Внезапно налетел сильный порывистый ветер, который принес первые крупные капли дождя. Ожидая ливня, мы решили укрыться под огромными серебристыми тополями на берегу Псла, но дождь исчез также внезапно, как и появился, а над лугом раскинулась необычная двойная радуга.

Недалеко увидели завораживающую картину: не обращая на нас никакого внимания, важно разгуливали два аиста. Перед нами плавно спускался к воде маленький песчаный пляж. Река в этом месте узкая и не слишком глубокая, прозрачная до самого дна, так что можно легко рассмотреть разных мелких рыбешек. Чуть ниже по течению труженики-бобры соорудили из веток высокую плотину. Ближе к берегу на глади реки торжественно расположились огромные белоснежные и розовые кувшинки. Захотелось остаться здесь надолго, чтобы обрести силы, с головой окунувшись в щедрую красоту родной земли.

К церкви можно было проехать только по деревянному мосту, который, по нашим представлениям, больше веса телеги выдерживать не мог. Особо не раздумывая, решили рискнуть, что-то придавало нам уверенности, что все будет благополучно. Когда машина медленно въехала на мост, он покачивался и скрипел, но выдержал, а впереди нас ждал выложенный плитами крутой подъем. Чудным образом мы оказались возле храма. Стояла удивительная тишина. Мы обошли церковь вокруг, она была закрыта, на кованых старинных дверях висел огромный замок. На табличке было написано, что это Покровский храм. Я вспомнила, что в казацких поселениях всегда строили храмы, которые посвящали Празднику Покрова Богородицы.

Так и оказалось. К нам подошли рабочие, которые восстанавливали церковь и колокольню, они были очень приветливы, предложили подождать настоятеля храма. От них узнали, что это село Плешивец. Здесь еще с 17 века было казацкое поселение, которое относилось к Гадячскому полку. За оградой церкви открывался прекрасный вид на Псел, огромный луг и перелески. Казаки всегда выбирали для поселения и храмов возвышенности, чтобы с высоты легко просматривалась окрестность. Что помнят эти места — сколько войн прошло по нашей земле? Сколько счастливых мгновений было в жизни наших предков?

По словам настоятеля, отца Романа, местная Покровская церковь — памятник архитектуры национального значения, один из немногих девятикупольных каменных соборов в Украине. До него здесь стоял обычный трехглавый храм, наиболее встречающийся тип наших старинных деревянных церквей. Когда он окончательно обветшал, местные жители обратились к своему земляку, епископу Подольскому и Брацлавскому Парфению (Левицкому) за помощью. Просьба селян совпала с давним желанием владыки построить каменную церковь на родине. Он сумел собрать средства на строительство большого каменного храма.

По просьбе епископа известный архитектор И. Кузнецов составил проект храма — копию Троицкого собора г. Самар (тогда Самарчик), памятника украинского барокко XVIII столетия. Интересно, что для его постройки запорожцы пригласили нашего земляка Акима Погребняка — мастера из Новых Водолаг Харьковской губернии. Олесь Гончар посвятил этому легендарному храму роман «Собор», где в последних строках пишет: «...стоїть серед заводсько-

го-повний і чистий, як тоді у минувшині, коли вперше тут виник, вичарувався з душі своїх мудрих і дужих майстрів...».

Теперь его уменьшенная каменная копия возвышается над Пселом. Легкий, изящный храм, устремленный своими девятью куполами, словно маленькими огоньками свечей, в небо. Церкви такой архитектуры называют казацким барокко. Высотой 45 метров и без фундамента, построено в форме куклы-неваляшки. Купола восьмигранные, луковичной формы, заканчиваются небольшими главками с фонариками и крестами. По преданию, в тихую погоду колокольный звон хорошо слышен в Гадяче и Лебедине, иногда его эхо долетало до Ахтырки. В 1934 году колокольню взорвали, в церкви устроили зернохранилище, а позолоченный десятиметровый иконостас был безвозвратно утрачен. Но сам храм выстоял, уцелел, даже в годы войны. О святости этого места говорит тот факт, что снаряд, пробивший стену храма, остался лежать не разорвавшимся перед чудотворной иконой.

Вот так открылась перед нами еще одна страничка истории родных мест, о которой мы даже не подозревали. А дорога звала нас дальше, в древний городок Гадяч. Возникновение его связывают со строительством в X-XII вв. Посульской оборонительной линии, защищающей рубежи от набегов

кочевников. О городе можно рассказать много интересного: до сих пор жителей волнуют загадки Гадячского городища и замка-крепости в центре города. Здесь было «родовое гнездо» талантливых Драгомановых-Косачей. Он помнит яркие времена национальной истории и имена Богдана Хмельницкого, Кондрата Бурлая, Ивана Выговского и Ивана Брюховецкого. Полковой город, не раз становится центром международных событий, а в 1663 году гетман Левобережной Украины Иван Брюховецкий делает Гадяч столицей казацкого государства — Гетманщины.

В этот день мы еще раз прикоснулись к национальной культуре, вере и истории. Как бездонная сокровищница хранит наша земля свои секреты, которые открывает для нас постепенно.

Использованные источники:

1. Арандаренко Н. И. Записки о Полтавской губернии Николая Арандаренко, составленные в 1846 году : в 3 ч. Ч. 3 / Н. И. Арандаренко. — Репр. изд. 1852 г. — Харьков : Сора, 2012. — 511 с.
2. Гончар О. Т. Собор: роман / О. Т. Гончар. — Киев : Дніпро, 1989. — 269,[1] с. : портр.
3. Левицкий Ор. Новый храм в старом украинском стиле. Покровская церковь в селе Плешивце Полтавской губернии / [Ор. Левицкий]. — Киев : тип. т-ва «Просвещение», 1907. — 15 с., 1 л. ил.
4. Сецинский Е. И. Южно-русское церковное зодчество / [Соч.] прот. Е. Сецинского. — Каменец-Подольск : тип. Подольского Свято-Троицкого братства, 1907. — 24 с. : ил.
5. Стародуб А. Храм у «козацькому» стилі (до історії будівництва Свято-Покровської церкви в селі Плешивці на Полтавщині) [Електронний ресурс] / А. Стародуб. — Режим доступу: <https://www.academia.edu/34740903>.

Лариса Малихіна,
бібліотекар 2 кат.

ЖИЗНЬ КАК АНЕКДОТ. Часть 4

Опять с вами я, Санточка, маленькая собачка со своими историями.

В моем распоряжении целый детский диванчик, правда, «гнездышка» своего нет. Обещанного домика, как говорится, три года надо ждать. Терпению я уже научена, силы и нервы закалены, но физической закалки у меня нет.

А тут, как назло, батареи отключили, мне холодно, а вокруг меня только куча игрушек. В мечтах моих я вижу хоть какое-то одеяльце... Вдруг я замечаю приоткрытую дверцу шкафа, правда, пришлось чуть-чуть поддеть носом. К моей радости первым выпал плед. Я хоть и маленькая, но информации впитываю много.

Понимаю, что по полу таскать его нельзя и, не раздумывая, просто прилегла возле шкафа. Ну выпали еще пару кофточек и какое-то постельное белье, так ведь без погрешностей мало что выходит. Я к вещам и не прикасалась, не решалась подойти, хотя, может быть, и вздремнула на них немного. Так нет же, никто не оценил мою порядочность... Надо же было из-за этого раздуть скандал. Как только с работы пришла Лариса и увидела лежачок, мой покой был нарушен. Нет, физически она меня не наказывает, т.к. рентгеновский взгляд сразу сделал снимок моего скелета и мышечных связок. Как Лариса говорит подружке Оле: «Солдат ребенка не обидит». Что она имела в виду?

Читать поучительные лекции она мастак, а я уши прижму, слушаю, моргаю и делаю умный вид. А сама в душе радуюсь, ну наконец-то, человеческий голос, ведь целый день я одна. Мне ее голос как бальзам на душу. Она высказается, а я много новой полезной информации получу. Хотя, с другой стороны, когда я сама, есть время для отдыха. Как представляю, если бы с нами жили дети и таскали меня на руках... А так я предоставлена сама себе: хочу — играю, хочу — сплю, хочу — лаю по поводу и без! Раньше хоть Ольга заходила чаще, но режим посещения ужесточен, ведь меня приучают к сторожевой охране.

Выслушала я сколько времени и порошка будет затрачено на стирку, хотя у самой такие запасы, что моя любимая Олечка предлагает открыть прачечную. Ну какая стирка? Вещи совсем не грязные, и все равно я сверху лягу, когда Лариса будет укрываться.

Минут двадцать она высказывала, какая я неблагодарная, сколько я успела уже погрызть и сколько только понадкусывать, и надежды ее не оправдала, и ни на какого добермана совсем не похожа... Я расстроилась, но потом воспряла духом и даже ее простила. Последняя фраза вселила в меня радость и гордость — у меня есть одно достоинство: не доберман я — это минус, но влезу в сумку — это плюс!

Фотопогляд

Віра Віскова,
провідний бібліотекар

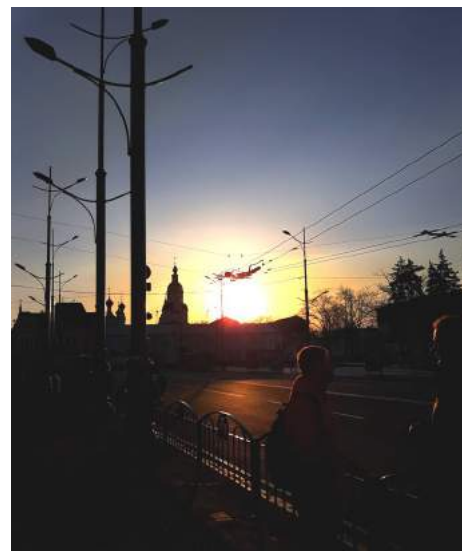
Життя у великому місті

Життя складається з днів, годин, хвилин та секунд, затамованих подихів, зупинених миттєвостей, що залишається у світлинах.

Краса — вона всюди, навіть у звичайних, на перший погляд, повсякденних речах... У перерві на каву, у квітучих деревах по дорозі додому, в улюбленому парку й старовинному будинку, в улюбленій вулиці та в заході сонця...

Я так люблю зупиняти ці миттєвості собі на спогад, залишати їх у часі, запам'ятовувати та потім переглядати.

Ось такі мої миттєвості були у травні.

Хроніка подій

Професійний розвиток працівників

З 3 по 7 травня у Науковій бібліотеці, уже втретє, пройшла атестація працівників згідно закону України про «Професійний розвиток працівників». Атестаційна комісія на чолі з проректором з наукової роботи ХНМУ професором В.В. М'ясоєдовим оцінила професійний рівень працівників, відповідність кваліфікаційним вимогам і посадовим обов'язкам.

Вперше підтвердження кваліфікації працівників — визначення відповідності професійних знань, умінь і навичок проводилась у новому форматі — представлення власного портфоліо. Кожен представив презентацію з короткими даними про себе, фахову освіту, основні досягненнями на професійній ниві за останні п'ять років, тобто з моменту останньої атестації, громадську активність та плани на майбутнє. Ця форма самозвіту дуже показова й значно поліпшує спілкування. Підготовка таких презентацій стала стимулом

для наших колег: можна було проявити креативність, працювати у команді, виявити скриті резерви. За результатами атестації всі співробітники підтвердили свої професійні компетенції, кожен отримав рекомендації від членів атестаційної комісії.

Голова комісії по завершенні роботи висловив думку про те, що у колективі однодумців працюють не тільки професіонали, а й небайдужі, творчі та креативні люди і побажав подальших успіхів у роботі.

Наталя Гаєва,
учений секретар

Важливою подією стала презентація членам Вченої ради ХНМУ, представникам студентського самоврядування нових приміщень Наукової бібліотеки університету. Здавалося, ще не так давно, у травні минулого року, співробітники бібліотеки повністю звільнили приміщення на 2-му поверсі учбово-лабораторного корпусу (УЛК) для ремонту наданих для бібліотеки площ. І вже рівно через рік, 17 травня 2018 року, ректор ХНМУ професор Володимир Лісовий, проректор з адміністративно-господарської роботи Борис Залевський та директор Наукової бібліотеки Ірина Киричок демонстрували університетській спільноті результати прийнятих Вченою радою рішень щодо розширення та оновлення бібліотечного простору.

Раніше тут розташовувались відділ обслуговування навчальною літературою з 2-ма абоне-ментами й читальним залом з підсобними фондами та зал електронної інформації для студентів. Сьогодні весь поверх віддано під бібліотечні приміщення: окрім відділу обслуговування навчальною літературою з абоне-ментами й читальним залом, тут розташовані відділ літератури іноземними мовами з абонементом й читаль-

ним залом і загальним книгосховищем, а також відділ інформаційних технологій та комп'ютерного забезпечення з 4-ма залами для самостійної підготовки користувачів.

Освітній комплекс бібліотеки оснащений новими меблями та сучасним обладнанням: понад 100 комп'ютерів, 2 потужних сервера, мультимедійна й розмножувальна техніка, є провідний доступ до Інтернету та посилено зону Wi-Fi, можна вільно працювати як із стаціонарними ПК, так із власними гаджетами. У цих приміщеннях одночасно можуть працювати 350 користувачів, яким допомагатимуть 20 співробітників бібліотеки. 2 зали оснащені трикутними столами, як для читання й самопідготовки, так і для неформального спілкування з можливістю

вільної трансформації розстановки меблів за потребою користувачів. Ще в одному із залів для самостійної підготовки створено коворкінг з метою реалізації спільних проектів бібліотеки й студентського самоврядування.

Прозорі двері й стіни розширюють простір, нові меблі й зручні дивани створюють атмосферу комфорту й налаштовують на плідну роботу, натхненню творчості та приємне спілкування. Ми радіємо і пишаємось, що в ХНМУ у короткий термін створено новий інформаційно-бібліотечний комплекс, який відповідає всім вимогам до сучасного вишу та сприяє забезпеченню якісного освітнього та наукового процесів.

Ірина Киричок,
директор

Цій темі присвячена XVII Міжнародна науково-практична конференція, яка відбулася 17-18 травня в місті Тернопіль. Мета заходу — висвітлення питань діяльності медичних бібліотек України на сучасному етапі, визначення нових напрямів розвитку бібліотечно-інформаційної галузі в медицині.

Розмаїття вишиванок, які одягнули учасники конференції, додавало урочистості заходу.

Привітав учасників конференції проректор з наукової роботи професор І. Кліщ, який відзначив, що бібліотеку можна порівняти з храмом, бо це заклад, де формується духовність людини.

Понад 70 осіб взяло участь у роботі конференції: директори бібліотек медичних вишів, обласних наукових медичних бібліотек, бібліотекарі НДІ, медичних коледжів та інші. Прослухали понад 30 доповідей, у яких порушено такі питання: формування нових напрямків і форм інформаційно-бібліотечної діяльності відповідно до сучасних вимог; нові послуги та сервіси медичних бібліотек; доступ до світових інформаційних ресурсів для медичної галузі та забезпечення вітчизняної медицини сучасною науковою інформацією; створення власних електронних ресурсів і баз даних та організація управління ними тощо.

Генеральний директор ННМБ України Р. Павленко у своїй доповіді «Адаптація бібліотек до умов

цифрової культури» головною метою всіх бібліотечних інновацій вказала на підвищення рівня бібліотечно-бібліографічної діяльності для максимально повного задоволення інформаційних, освітніх і культурних запитів читачів, формування власного електронного ресурсу, створення національного сегменту Інтернету.

Заступник генерального директора ННМБ України з ІТ А. Відьма у своєму виступі «Нові напрями адміністративної стратегії Національної наукової медичної бібліотеки України» зазначила про важливість створення й застосування бази даних авторитетних файлів українських медиків-науковців та реалізації проектів дигіталізації та електронного архіву ННМБУ.

Про «Польський медичний спадок в Києві на переломі XIX-XX століття» доповів повноважний представник Окружної лікарської палати у Варшаві імені професора Яна Нелюбовіча К. Круліковські (Польща).

Досвід «Створення сучасного простору університетської бібліотеки: необхідність, можливість, реальність» від нашої бібліотеки представила учений секретар Н. Гаєва, вона підкреслила, що університетська бібліотека має створити новий, орієнтований на користувача простір та надати відповідні умови не тільки для навчання, а й для організації інтелектуального дозвілля. Присутнім продемонстровано відео про від-

І. Іванова, Р. Павленко, К. Круліковські,
Т. Остапенко

криття оновленого студентського освітнього комплексу бібліотеки.

Різноманітні нові формати роботи вузівських бібліотек представлені у виступах О. Боровик «Сучасний формат роботи бібліотеки ВДНЗУ УМСА»; О. Крицької «Тенденції розвитку медичної бібліотеки СумДУ: історія, сучасність, перспективи», А. Ширенкової «Формування нових напрямів і форм інформаційно-бібліотечної діяльності відповідно сучасним вимогам освіти у ВНЗ України (з досвіду роботи бібліотеки ВДНЗ Буковинський медичний університет)» та ін.

У доповідях представників обласних медичних бібліотек відомо: Ч. Рижової «Борислав — наше місто (до 650-річчя в 2017 р.) та історія створення медичної бібліотеки в Бориславському медичному коледжі»; І. Мицан «Історія міста Дрогобич та створення Міської медичної бібліотеки» та ін.

У резолюції, ухваленій учасниками конференції, відзначено особливу роль медичних бібліотек як головних інформаційних та науково-дослідних баз медичної науки та охорони здоров'я України.

Два дні плідної роботи завершилися цікавою екскурсією до Збаразького замку — історичної, архітектурної та культурної родзинки Тернопільської області.

Наталя Гаєва,
учений секретар;
Світлана Кравченко,
зав. відділом

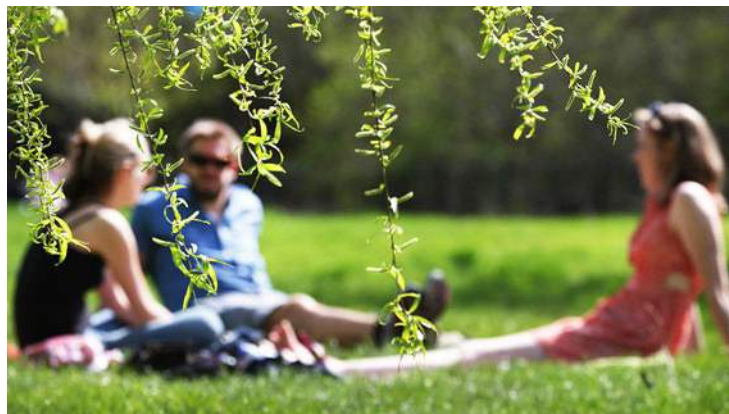

Н. Гаєва, С. Кравченко

Ще здавна італійці поклонялися богині родючості на землі Майї, тому на її честь названо останній місяць весни. Перший день його був святковим і поширювався всією Європою. Після розповсюдження християнства, церква почала боротися з язичницькими звичаями. Переродження свята в сучасному розумінні відбулося вже в XIX ст. І з 1890 р. в країні, а саме в м. Львів почали святкування 1-го травня — Дня міжнародної солідарності трудящих, інакше кажучи — Дня праці.

Різні країни мають різні традиції і 1 травня у них святкується по-своєму. Наприклад, у Франції святкують День конвалій; у англійців у цей день костюмоване народне гуляння, яке асоціюють з Травневим деревом, Зеленим Джеком, Робін Гудом; в Іспанії — Зелений Сантьяго, свято закоханих і квітів; у скандинавських країнах у ніч на 1 травня, розпалюють багаття, водять хороводи, щоб прогнати тролів та відьом, а називають цей день — Днем зозулі; у Канаді — 1 травня присвятили ховрашку, у Швейцарії, Чехії, Словаччині, Угорщині висаджують травневі дерева перед вікнами дівчат та коханих. А у середньовічній Німеччині з піснями перед багаттям в цей день святкували Вальпургієву ніч.

Надзвичайно цікавим є святкування 1 травня в Україні. Це перше світське свято засновано Києво-Могилянським колегіумом в XVII столітті, як своєрідний день студента. Денна половина свята проводилася в межах пристойності, а те, що робилося з настанням ночі походило на «Вальпургієву ніч».

Більш детально про це розповідав педагог і мемуарист А. Солтановський.

З середини XIX століття в моду стали входити гуляння на природі з пікніками. А вже в кінці XIX століття 1 травня почали відбуватися маніфести робітників, які вимагали поліпшення умов праці та гідної оплати. На сьогоднішній день думки щодо 1 травня розділилися. Дехто вважає його пережитком радянського минулого, а дехто сприймає як свято весни і праці.

Марина Заговора,
бібліограф 2 кат.

УКРАЇНА: ЦІКАВО ЗНАТИ

Народні ремесла складали велику частку робочої діяльності наших предків. Ось деякі з них:

Гутництво — виготовлення виробів зі скла — було відоме в Україні ще понад тисячу років тому: у скіфських похованнях вже знаходили намиста зі скла з вкрапленням різнокольорових барвників, а у «Слові о полку Ігоревім» згадується виріб зі скла — скляниця. Такі вироби не були буденними речами — їх використовували як святкові мистецькі прикраси, а самі ремісники володіли різноманітними прийомами: видування, орнаментування, кольорове забарвлення скла;

Витинання — один із видів народного декоративного мистецтва, що є сюжетними та орнаментальними прикрасами житла, ажурно або силуетно витяті ножицями, вирізані ножом із білого чи кольорового паперу. Їх використовували для прикрашання стін, вікон, полиць, груб, коминів, печей. Орнамент традиційних витинанок здебільшого геометричний та рослинний. Папір складався в декілька шарів, що давало змогу створити сталі структури та композиції. На сьогодні техніку витинання і мотиви народних візерунків часто застосовують сучасні художники і декоратори.

Лаврик О. В. 1000 цікавих фактів про Україну / О. В. Лаврик. — Харків : Віват, 2015. — 256 с. — [С. 221, 233]. — (Корисна книга).

«Час іде, а пам'ять залишається» — під такою назвою у читальному залі гуманітарної підготовки та самостійної роботи експонувалась тематична виставка, присвячена Дню пам'яті та примирення і Дню Перемоги над нацизмом у Другій світовій війні.

Видання, представлені на виставці, просліджують причини, перебіг та наслідки війни 1939-1945 років. Показують внесок України в здобуття перемоги над нацизмом. За різними джерелами, у Другій світовій війні загинуло 65 мільйонів людей із 62 країн. Україна втратила 8 мільйонів своїх синів та дочок. Тисячі дощенту зруйнованих міст і десятки тисяч спалених українських сіл.

Про нелегкий шлях медичних працівників дорогами війни, по-

дій, які відбулися на різних фронтах України і мали велике значення у її визволенні, стійкість та мужність і самовідданість старшого покоління на полях битв і на трудовому фронті — розповідають видання співробітників нашого університету «Вища медична школа Харківщини в роки Великої Вітчизняної війни», «Історія Харківського державного медичного університету» та ін. Книги, присвя-

чені рокам війни, не дають нам права забувати тих, хто залишився на полях битв, боровся на окупованій території, загинув від катувань у концентраційних таборах, самовіддано працював у тилу в ім'я перемоги. Пам'ять про тих, хто захистив рідну землю, робить нас безперечно сильнішими і є запорукою неодмінної нашої перемоги сьогодні.

День пам'яті

Щорічне відзначення Дня пам'яті жертв політичних репресій припадає на третю неділю травня, затверджений указом Президента України № 431 від 21 травня 2007 р., з метою вшанування пам'яті жертв політичних репресій, привернення уваги суспільства до трагічних подій в історії України, викликаних насильницьким впровадженням комуністичної ідеології, відродження національної пам'яті, утвердження нетерпимості до будь-яких проявів насильства проти людства.

Велика трагедія, яка тривала в 1937-1938 рр. із часом змінювала свої механізми та наслідки, але з однаковою силою принижувала людську гідність та позбавляла громадян не тільки права на свободу віросповідання та думки, а й права на життя. Самі репресії були спрямовані проти інтелігенції, військових, духовенства, а найбільший удар припав на селянство. Обезголовлено промисловість, армію, сферу науки і культури, правоохоронні органи.

20 травня всі жителі України схилиють голови перед мільйонами постраждалих від тоталітарного режиму минулого століття. Нам треба пам'ятати про ці похмурі сторінки історії і зробити все, щоб в майбутньому не повторилося подібної трагедії.

Марина Заговора,
бібліограф 2 кат.

«Забути не зможемо, не маємо права.
Пробачити? Розсудить Бог...
Відповідати вбивцям нашого народу
 доведеться,
на цьому світі чи на тому...
Де зараз ви, кати мого народу?
Де велич ваша, сила ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.
Народ росте і множитья, і діє
Без ваших нагаїв і палаша...
Під сонцем вічності древніє й молодіє
Його жорстока й лагідна душа.
Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!»

Василь Симоненко

Традиції української вишивки (До Дня вишиванки)

Українські рукодільниці здавна славилися своєю майстерністю. Секрети майстрині передавали від матері до дочки. Це і шиття, і в'язання, і виготовлення іграшок, аплікації з хутра, повсті чи тканини різних фактур і кольорів, також панно з соломки, вишивка та прикраси з бісеру... Господині прикрашали свої оселі та різноманітні предмети побуту, якими користувалися у повсякденному житті.

Одним із найулюбленіших і популярних видів рукоділля українських майстринь була вишивка. Голкою можна творити справжні дива. Для цього треба мати лише велике бажання.

**«Вишивала мати рушники
Золотими, синіми нитками.
Ткались візерунки з-під руки,
І нитки снувались з думками».**

Є. Зозуляк

Особливої уваги надавали виготовленні рушників — старовинних оберегів дому, родини. У давнину рушник, вишитий відповідними візерунками-символами, був неодмінним атрибутом

багатьох обрядів: з рушником приходили до породіллі вшанувати появу нової людини, зустрічали і проводжали в останню путь, прикрашали образи та накривали святий хліб на столі. Крім обрядового значення, рушники мали і практичне застосування. Відповідно до функцій, які вони виконували, рушники мали свої назви. Наприклад, для витирання обличчя та рук — **«утирач»**, посуду і столу — **«стирок»**, для прикрашання образів, фотокарток, портретів — **«покутник»**, для шлюбних церемоній — **«весільний»**, для пов'язування сватів — **«плечовий»**, для похорону — **«поховальний»** тощо.

Рушники були своєрідною освятою початку справи чи її закінчення; так при зведенні хати рушниками застеляли підвалини, хлібом-сіллю на рушнику освячувався початок жнив, на рушниках опускалась домовина з небіжчиком, рушниками скріплювали купівлю-продаж.

Чи не найяскравішим втіленням багатого та різноманітного мистецтва народної вишивки є біла вишивана сорочка — невід'ємна складова українського народного вбрання як жіночого, так і чоловічого.

Вишита сорочка — не лише окраса, а й оберіг. Вона має бути гарною не лише за візерунком, а й фасоном і якістю тканини. Колись українські сорочки вишивали на лляному, конопляному полотні.

Вишиванка — це символ здоров'я та краси, щасливої долі й родової пам'яті, порядності й чесності, любові та святковості.

**«Мені сорочку мама вишивала
Неначе долю хрестиком вела...»**

Н. Май, пісня «Мамина сорочка»

У давні часи кожна вишиванка мала своє призначення — білу одягали лише жінки, чорну — чоловіки та хлопці, а синю одягали маленькі дівчата та жінки, які більше не планували народжувати.

Сорочка завжди була базовим елементом і виконувала функцію нижньої білизни. Переважно вона була довгою — «по кісточки», а ще додільною або до підточки.

Так само, як і рушник, вишивана сорочка також мала свої назви:

льоля — перша сорочка для дівчинки, яка виготовлялася з вишитих рукавів маминої сорочки;

кошуля — жіноча сорочка з широкими рукавами, розшита по подолу;

рубатка — сорочка з грубої тканини.

Старовинний вид ремесла не вмирає, а продовжує свій рух у майбутнє, використовуючи традиції вишивки пращурів і вбираючи в себе сучасні риси цього прекрасного виду декоративно-прикладного мистецтва.

Поведу мову про мою подругу, однокласницю та молоду рукодільницю — Олю Рябко (Конопля). Майже всі жінки в її сім'ї уміло володіють спицями, гачком та голкою. Оля є одним із яскравих прикладів наслідування сімейних традицій. Маленька, тендітна та вправна майстриня...

Гордістю її родини є старовинний прабабусин дівочий рушник, який зберігся ще з XVIII століття, візерунки та техніка виконання якого не притаманні Слобожанщині.

За фахом Оля модельєр-перукар. Багато хто запитає, що ж спільного між зачіскою та вишитою картиною? Та, мабуть, спільним є те, що і зачіска, і картина — це творчий процес, і зробити їх потрібно, як то кажуть, «з душею», щоб надовго запам'яталось.

Захоплюватися вишивкою хрестиком Оля почала зі шкільних років. Вишивати навчила бабуся, яка розповідала, підказувала та наочно показувала різні стібки, хрестики, вузлики. Тоді це були нескладні картинки. Та пройшло декілька років після закінчення «бабусиного вишу», і Оля почала створювати більш складніші вироби, серед яких вишита сорочка, різнобарвні рушники, декоративні серветки та великі картини. Бачучи талант молоді рукодільниці, односельчани почали замовляти вишиті вироби для себе, своїх рідних та близьких.

У нашому селі Лозова, на пошану майстринь та їхньої праці, сільська рада проводить місцевий щорічний конкурс вишиванок, у якому Оля неодноразово брала участь та займала призові місця.

Вишивка для неї стала невід'ємною частиною її життя.

Наше життя — це біле полотно, на якому доля мережить свій візерунок. Тож нехай на цьому полотні переплітаються радісні червоні, жовті, зелені та блакитні кольори вишивок майстринь і вічними будуть символи здоров'я, достатку, щастя та злагоди.

Література:

1. Українські традиції / упоряд. О. В. Ковалевський. — Харків : Фоліо, 2007. — С. 573. — (Перлини української культури)

2. Рідний край : навчальний посібник з народознавства / за ред. І. Ф. Прокопенка. — Харків : Основа, 1993. — 582 с.

Оксана Борисова,
бібліотекар 1 кат.

< 2 >
“НАШ КРАЙ”
13 вересня 2014 року

ЛЮДИ ТВОЇ, КЕГІЧІВЩИНО!

Вишивка стала частиною життя для молоді дівчини

В нашому районі село Лозова, мабуть, найдалі розташоване від райцентру, та ще й саме по собі воно дуже велике — майже 15 кілометрів розтягнулося в довжину. Широкі простори степової зони обумовлюють певний спосіб існування жителів цієї території. В основному всі мешканці села мають чималенькі городи, худобу, птицю, садки і безкінечний господарський клопіт. Та все одно люди відрізняються й тут своїм неповторним особливим колоритом.

Я потрапила на подар'я до Алли Коноплі зренку. Доглянутий садок, впорядковані квітники, скрізь чистота і порядок. Гарна вміла господиня запросила до осені. В будинку затишок, квіти, два екзотичних папути. Зовсім не відчувається те, що знаходишся далеко від міської цивілізації. Та найцікавіша Аллина гордість — донечка Оля. Молодеченьке, гарненьке дівчатко вправно господарює разом з матір'ю, в усьому їй допомагає. А от головна родзинка Олі — вишивання.

Як надала дівчина сорочку, вишиту власними руками, як ввела в руки величезний власноруч оздоблений весільний рушник, немцє по-новітньому завіталася світом вітальня. Така краса. Такий неповторний дух і колорит, просто важко передати словами.

— Вишивати навчила мене бабуся, — розповідає Оля, — спочатку це були нескладні дитячі картинки, а вже пізніше стала створювати складніші вироби. І сорочка, і рушники, і серветки, і великі картини — все це є моїм хобі і розрадою для душі. Я ніколи не сиджу біля телевізора просто так. Обов'язково в руках голка, нитка, і народжуються вироби.

— Де ж беруться всі необхідні інструменти і матеріали для цього? — питаю у дівчини, — адже в селі придбати таке неможливо?

— Я являюся професійним журналістом, беру з них картинки і перенесу на тканину. А нитки і всю необхідну фурнітуру купую в місті Харкові на базарі. Раніше мені надсилали нитки із Харківської України заробітчани, які сезонно у нас працювали. Бувало, навівуть шили комплект різнокольорових ниточок, я раділа! Тепер — простіше. Все необхідне можна придбати у нас на Сході, а в інтернеті дістати інформацію.

— Але ж майстерність не купиш ні за які гроші, — продовжує розмову з Олею.

— Знаєте, у нас є старовинний ще прабабусин дівочий рушник, — хвалиться рукодільниця, — це наша сімейна реліквія. На домостанному полотні, вишитий нитками з обся сторін, рушник зберігся ще з XVIII століття. Маминий бабусі Жені цей атрибут достався від її бабусі. Техніка вишивки на цьому рушникові зовсім не нагадує нашу слобожанську. Та і бабуся Оула не тутешня. Її дівоче прізвисько Швайнер. Бона з нимців. Приїхала на Україну ще в часи війни, виїхала заміж за нашого українського хлопця та так тут залишилася. Може, й від її генів маємо хист до вишивання.

— Хоча я не дуже люблю вишивати, — продовжує розмову Алла, Оліна мама, — стриком більше задоволення від в'язання. Байдуже — спицями чи гачком. Хочетєс принарядити і побалувати донечку. Для неї в'язу модні сарафани, блузки, зараз хочу закінчити кофтинку в стилі «боблєр». Дівчинка ж — красуня, потрібно її ще прикрасити. Чоловікові і синови в'язу теплі шкарпетки на зиму. Все згодиться на господарстві.

Продовжуючи тему, Оля говорить:

— Знаєте, у нас в селі до народних традицій дуже поважне і ніжне ставлення. Наш сільський голова Людмила Петрівна Бондаренко вже два роки поспіль організовує на Івана Купала конкурс вишиванок, запрошує аматорів на концерти для

односельчан. Та і звичайні люди почали замовляти у мене вишиванки для себе, для своїх близьких і рідних. Стародавній український колорит уже повним ходом увійшов у наше сучасне життя.

Спілкуюся з цими жіночками і думаю: як вони все астигають? В дворі корова і теличка, свині, птиця, ще й величезний пєс. 70 соток городу за хатою та й, вже не знаю скільки, гектарів сіна. А ще ж треба ходити на роботу. Алла працює лаборантом в Мадєдєвській школі. Говорить:

— Хоч і на 0,5 ставки, а все одно за роботу держусь. І колектив гарний, і між людей хочетєс побути, та й копійчина зарплати не буде.

Олі закінчила Харківський філіал Київського національного університету культури і мистецтв (М.Поплавського) за фахом модельєр-перукар.

— Так ти ще й стригти вмієш?

— Вмію, — сміється дівчина, — всіх родичів і друзів стрижу, кохєн хочє модну, сучасну зачіску.

— І як, виходиш?

— Виходить! Не жаліютьєс на мою роботу. А маленький племянчик Лізі ще й вив'язую одяг та модні аксесуари а дитячу кімнату.

— Чим не гарна дружина?! — шуткую з Олею.

А дівчина дійсно вправна, головне, щира, роботяща і дуже майстерна.

Які ж чудові люди в наших українських селах! Мабуть, саме вони і зберігають неповторний дух державності, передаючи від дідів-прадідів і реліквії, і майстерність, і любов до рідної землі. І знову чомусь подумалося, жєба у нас багато стокілометрові українці? В кожному перемішано безліч націй і народностей. Та всі ми любимо нашу рідну українську землю і прагнемо чистого мирного неба над найдорожчою нєнькою — Україною.

Ірина ЛИТВИНЕНКО.
Фото автора.

Вишивки Олі Коноплі

Розквіє та злагоди!

Аматори і професіонал: творча зустріч редакторів

Рухатись вперед, шукати нові форми вираження творчості — це запорука успіху кожної редакції. Але без професійних порад від практикуючих журналістів не обійтись... Це й стало мотивом організації та проведення майстер-класу від дійсного члена правління союзу журналістів нашого міста, колишнього редактора газети «Слобідський край» Володимира Ревенка, фахівця з багаторічним стажем та наразі викладача кафедри журналістики одного з вишів. На зустрічі були присутні представники редколегії і постійні автори «Бібліотерапевту» та редактор газети «Медичний університет» Вікторія Захаревич.

Головний спікер розповів нашим журналістам про основні стандарти журналістики, розкрив специфіку основних інформаційних жанрів — репортаж та інтерв'ю, порівнявши їх з прозовими та драматичними творами. На останок Володимир Ревенко порекомендував декілька художніх фільмів, в сюжетах яких можна знайти творче натхнення і більш дізнатись про реалії журналістської роботи на власні очі. Чекаємо подальших зустрічей!

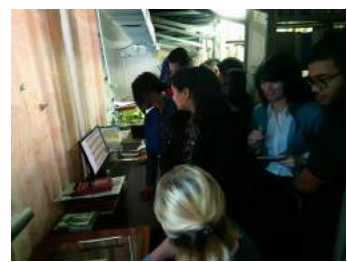
Регіна Вороніна,
бібліотекар 2 кат.

Знайомство з Науковою бібліотекою ХНМУ

Наприкінці травня на екскурсію до нашої бібліотеки завітали слухачі підготовчого відділення ХНМУ з куратором Іриною Камінською.

Про історію Наукової бібліотеки, її структуру, ресурси розповіла директор бібліотеки Ірина Киричок. Слухачі відвідали книгосховище, ознайомились з процесом оцифровки рідкісних видань. Екскурсія пройшла цікаво й з користю, адже серед слухачів напевно є майбутні студенти нашого університету.

Тематична виставка «Інфекції сечових шляхів»

Тривалий перебіг інфекцій сечових шляхів може призводити до зниження функції нирок, що трактується як хронічна хвороба нирок. Як наслідок, розвивається вторинно-зморщена нирка та хронічна ниркова недостатність. Таким чином, актуальність проблеми інфекційного ураження сечових шляхів і нирок обумовлена значною поширеністю та високим ризиком хронізації процесів.

Запрошуємо до читальної зали Наукової бібліотеки (пр. Науки, 4, корпус «Б») ознайомитись з першоджерелами тематичної виставки «Інфекції сечових шляхів» з питань етіології, сучасних методів діагностики, патогенетичного лікування та профілактики захворювань нирок.

Лариса Скрипченко,
провідний редактор

ЗАПРОШУЄМО ОЗНАЙОМИТИСЬ З ВИСТАВКАМИ:

«Літописець втраченого покоління»

(120 років від дня народження Е. М. Ремарка,
німецького письменника) – 22.06.18

«Так починалась війна...»

(День скорботи і вшанування пам'яті жертв війни в Україні) – 22.06.18

«Основний закон України»

(До Дня Конституції України) – 28.06.18

«Рак молочної залози: фактори ризику» – червень 2018

*Місце експозиції: Читальна зала Наукової бібліотеки
(проспект Науки 4, корпус Б)*

Літопис

*Вітаємо співробітників бібліотеки
з ювілеєм та днем народження
у травні!*

Гасю Поліну!

Вороніну Регіну!

Гриневич Ольгу!

Дзюбан Анну!

Федорченко Марину!

Контакти:

м. Харків,
пр. Науки, 4
тел. (057)7077289
моб. (097)9937709
e-mail: biblio-t@ukr.net

Редакційна колегія:

Киричок І.В. (гол. ред.)
Русанова О.А. (відп. ред.)
Тесленко К.М.
Гаєва Н.Д.
Вороніна Р.В.

